

διαβάζω ιστορίες

Οι ντετέκτιβ της βεράντας

Ιωάννα Μπαμπέτα

Εικόνες: Θέντα Μιμηλάκη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κάτι άλλαξε (Δημήτρης)

Άνοιξα την μπαλκονόπορτα και βγήκα έξω. Από τότε που γνώρισα την Άννα, προτιμώ να κάθομαι στη βεράντα. Κόρνες, φωνές και φασαρία ακούγονται πλέον σαν μουσική στα αυτιά μου. Κι η γειτονιά της γιαγιάς είναι το πιο αγαπημένο μου μέρος.

Φθινοπώριασε. Τζιτζίκια δεν υπάρχουν πια. Τα δέντρα που έχουμε στο πεζοδρόμιο λαχταρούσαν όλο το καλοκαίρι νερό. Ο παππούς της Άννας τα πότιζε. Τώρα, τα σύννεφα έχουν πάρει τον ρόλο του κηπουρού. Ποτίζουν και δροσίζουν τα λιγοστά μας δέντρα. Χωρίς την Άννα δε θα είχα παρατηρήσει πόσο όμορφη είναι η πόλη μας. Πόσο όμορφος είναι ο κόσμος!

Κάθισα στην πάνινη πολυθρόνα και περιμένα να ανοίξει η απέναντι μπαλκονόπορτα. Η Άννα θα έφτανε σε λίγο στο σπίτι του παππού της. Τώρα που ξεκίνησαν τα σχολεία θέλω τα Σαββατοκύριακά μου να τα περνάω στη γιαγιά. Αν είναι και η Άννα στον παππού της, βέβαια.

Δε φορούσα μπουφάν, και για να ζεσταθώ άρχισα να παίζω μερικά σουτάκια με τον φίλο μου τον τοίχο. Κεφαλιές, κολπάκια και προσποιήσεις. Έκανα αρκετό θόρυβο, αλλά η γιαγιά δε βγήκε να με μαλώσει. Έπαιζα κι έπαιζα. Η Άννα, όμως, δεν εμφανιζόταν. Κοίταξα προς το μπαλκόνι της και αναστέναξα. «Μα πού είναι;» Έπαιζα μόνος αλλά ένιωθα περίεργα μόνος αυτή τη φορά. Κάτι ήταν διαφορετικό σήμερα. Η γιαγιά έβγαλε το κεφάλι της από το παράθυρο. «Όταν δεις την Άννα, προσκάλεσέ τη για φαγητό. Παστίτσιο φτιάχνω» μου είπε και ξαναμπήκε μέσα.

Συνέχισα να παίζω αλλά κάτι μου έλειπε. Και δεν ήταν πως έλειπε η Άννα. Τουλάχιστον

όχι μόνο αυτό. Κοίταξα απέναντι και τότε κατάλαβα. Πού ήταν ο σκύλος του 2ου ορόφου; Πού ήταν η Κούκι;

«Γιαγιά! Πού είναι η Κούκι;» ρώτησα μπαίνοντας μέσα στην κουζίνα.

Η γιαγιά ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν ξέρω» μου απάντησε. «Μήπως την άφησαν επιτέλους να μπει μέσα στο σπίτι; Έχει ψύχρα».

Ξαναβγήκα έξω και κοίταξα πιο προσεκτικά

απέναντι. Η Κούκι δεν μπαίνει ποτέ μέσα. Η κυρία που την έχει δουλεύει πολύ. Πάντα αφήνει την Κούκι στη βεράντα. Τα παντζούρια ήταν κλειστά. Προσπάθησα να δω αν είναι το μπολάκι της με το νερό στην άκρη. Δε φαινόταν κάτι.

Ξαφνικά η μπαλκονόπορτα του 3ου ορόφου άνοιξε. Ένα δροσερό αεράκι με έκανε να ανατριχιάσω. Τα κορναρίσματα και η βαβούρα σαν να σταμάτησαν. Η Άννα βγήκε στη βεράντα. Μου χαμογέλασε κι ο κόσμος μύρισε γιασεμί. Κούνησε το χέρι της. Το κούνησα κι εγώ. Είχα ετοιμάσει μια σαίτα και την πέταξα. Η σαίτα έπεσε στον δρόμο. Γέλασε εκείνη, γέλασα κι εγώ. Γελάσαμε μαζί. Έβγαλα τον πίνακα κι έγγρα-

ψα: «Θα έρθεις για παστίσιο;». Σήκωσε τον δικό της πίνακα και μου έγραψε: «Αμέ!». Κι αυτό το θαυμαστικό ήταν σαν δέντρο που άπλωσε τα κλαδιά του προς τον ουρανό! Έπειτα έσκυψε στον πίνακά της και συνέχισε να γράφει. Όταν τον σήκωσε, είδα πως είχε προσθέσει κάτω από το «Αμέ!» και κάτι ακόμα: «...Αν σε νικήσω πρώτα στην τρίλιζα». Αμέσως καθάρισε τον πίνακά της και ξεκινήσαμε να παίζουμε. Σχηματίσαμε κι οι δυο μια τρίλιζα στον πίνακά μας. Όταν έβαζε το Ο, το έγγραφα κι εγώ. Όταν έβαζα το Χ, το έγγραφε κι εκείνη. Φυσικά έχασα. Μετά από λίγο η Άννα χτύπησε το κουδούνι.

Μυστήρια πράγματα (Άννα)

Μερικές Κυριακές, πηγαίνω να φάω στο σπίτι του Δημήτρη. Έρχεται κι ο παππούς μαζί μου. Πηγαίνουμε μια γλάστρα για δώρο. Εγώ την κρατάω – εκείνος δε θέλει. Η βεράντα του Δημήτρη μοιάζει με τη δική μας τώρα. Ολόκληρος κήπος! Όταν ποτίζει τα λουλούδια, ο παππούς τραγουδάει. Έχω ακούσει και τη γιαγιά του Δημήτρη να τραγουδάει καθώς ποτίζει.

Με τον Δημήτρη τρώμε στη βεράντα. Ακόμα και τώρα που κάνει λίγο κρύο. Μου λέει τα νέα του από το σχολείο κι εγώ τα δικά μου. Μιλήσαμε και για την Κούκι που δεν είναι στη βεράντα της.

«Πάμε να ρωτήσουμε την κυρία Αθανασία» μου πρότεινε τελειώνοντας το φαγητό. Ήταν

καλή ιδέα, γιατί η κυρία Αθανασία με το ζαχαροπλαστείο στο ισόγειο ξέρει όλα όσα γίνονται στη γειτονιά.

«Παππού, να πάμε να πάρουμε γλυκό από κάτω;» φώναξα μπαίνοντας στην κουζίνα. Ο παππούς και η γιαγιά του Δημήτρη κούνησαν ταυτόχρονα τα κεφάλια τους. Όρμησα προς την πόρτα. «Ο τελευταίος κερνάει!» φώναξα και εκτοξεύτηκα σαν πύραυλος. Πάντα κερδίζω τον Δημήτρη, αλλά είναι σαν να μην τον νοιάζει. Ή, πιο σωστά, είναι σαν να χαίρεται όταν χάνει από εμένα. Περίεργο...

Ανοίξαμε την πόρτα του ζαχαροπλαστείου κι ένα γκλιν-γκλιν ακούστηκε. Η κυρία Αθανασία έβγαλε το κεφάλι της από την πόρτα του εργαστηρίου. Την έκλεισε προσεκτικά και ήρθε πίσω από τον πάγκο. «Καλώς ήρθατε, γλυκά μου!» είπε και μας χαμογέλασε. Πάντα έτσι μας φωνάζει, «γλυκά της». Διαλέξαμε από ένα σοκολατένιο μπισκότο. Κούκι το λένε.

«Ξέρετε πού είναι η Κούκι;» ρώτησα αμέσως.

«Δεν την είδαμε στη βεράντα» πρόσθεσε ο Δημήτρης.

Η κυρία Αθανασία σκούπισε τα χέρια της στην ποδιά της και βγήκε έξω. Κοίταξε ψηλά. «Μυστήρια πράγματα» μουρμούρισε. «Χτες νωρίς το πρωί είδα την κυρία Αλεξίου να φεύγει. Δε θα την έπαιρνα είδηση, γιατί ζύμωνα εκείνη την ώρα, αλλά άκουσα τα ροδάκια της βαλίτσας της να χτυπούν καθώς κατέβαινε από το πεζοδρόμιο. Φορούσε τα μαύρα της γυαλιά όπως πάντα, κι ας ήταν ακόμη σκοτεινά. Μπήκε σε ένα ταξί και έφυγε. Τώρα που το λέτε, δεν άκουσα την Κούκι να γαβγίζει... Μυστήρια πράγματα» μουρμούρισε ξανά.

«Πολύ μυστήρια πράγματα» επανέλαβα κι εγώ. Κάθε φορά που η κυρία Αλεξίου βγαίνει από το σπίτι ή επιστρέφει, η Κούκι ξεσηκώνει τον κόσμο, σκέφτηκα μασουλώντας το μπισκότο μου.

Με αυτές τις σκέψεις επέστρεψα αργότερα σπίτι, μαζί με τον παππού. Είχε περάσει η ώρα και το μεσημέρι οι μεγάλοι παίρνουν έναν υπνάκο.

Βγήκα στη βεράντα και περίμενα να εμφανιστεί ο Δημήτρης στη δικιά του.

Με εκπαιδευτικές
δραστηριότητες

8+

Τα σχολεία έχουν ανοίξει, αλλά ο Δημήτρης θέλει να πηγαίνει τακτικά στο σπίτι της γιαγιάς. Του αρέσει να κάθεται στη βεράντα. Το ίδιο αρέσει και στην Άννα, που επισκέπτεται τον παππού της στην απέναντι πολυκατοικία. Τα δύο παιδιά, μετά από τις διακοπές στη βεράντα που έκαναν το προηγούμενο καλοκαίρι, συνεχίζουν την παρέα τους. Μια μέρα όμως το σκυλάκι του κάτω διαμερίσματος εξαφανίζεται. Πού πήγε η Κούκι; Τι συνέβη; Κανείς δεν ξέρει. Ή μήπως ξέρουν και δε λένε;... Η Άννα και ο Δημήτρης γίνονται ντετέκτιβ και προσπαθούν να λύσουν το μυστήριο. Ένα μυστήριο που ίσως να φέρει τους ανθρώπους της γειτονιάς πιο κοντά.

ΘΕΜΑΤΑ: Φιλία, ανθρώπινες σχέσεις

ISBN: 978-618-03-2060-2

9 786180 320602

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82060